

**การสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำเพื่อพัฒนาทักษะ  
การออกเสียงคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1  
Teaching English Word Stress Patterns to Improve English  
Pronunciation Skills of First Year Nursing Students**

ลฎาภา คิมอิง<sup>1</sup> ภัคจิรา ชัดิยะ<sup>1\*</sup> ชลิตตาภรณ์ ดวงดี<sup>1</sup> และ สินีนาถ สารต์เวช<sup>1</sup>  
Ladapha Kim-ing<sup>1</sup>, Pakjira Khattiy<sup>1\*</sup>, Chalittaporn Dountib<sup>1</sup> and  
Sineenart Sartwej<sup>1</sup>

<sup>1</sup> คณะแพทยตะวันออก วิทยาลัยเชียงราย จังหวัดเชียงราย 57000

<sup>1</sup> Faculty of Oriental Medicine, Chiang Rai College, Mueang Chiang Rai, Chiang Rai, 57000

\*Corresponding author e-mail: Pakjira.kh@gmail.com

**Received:** March 23, 2020; **Revised:** October 16, 2020; **Accepted:** November 2, 2020

## **บทคัดย่อ**

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ และ 2) ศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษโดยประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะพยาบาลศาสตร์ ที่เรียนในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 146 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบทดสอบการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษและแบบประเมินเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย, และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า 1) หลังการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ นักศึกษาสามารถออกเสียงคำภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 66.25 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.46 สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำซึ่งมีค่าเท่ากับ 31.21 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.29 และ 2) ผลประเมินเจตคติของ

นักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33 จากการรวบรวมข้อมูลพบว่า นักศึกษามีความเห็นที่สอดคล้องกันว่านักศึกษาเข้าใจหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำได้ดีขึ้น จึงสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงคำได้ดีขึ้นด้วย และยังสามารถนำหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำไปใช้ประโยชน์ได้กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่ไม่ค่อยเคยอีกด้วย ดังนั้นจึงส่งเสริมให้มีการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำกับนักศึกษารุ่นต่อ ๆ ไปด้วย

**คำสำคัญ:** การสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ หลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ ทักษะการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ

## Abstract

The purposes of this study were: 1) to compare the English pronunciation skills of students before and after teaching the English word stress patterns and 2) to study the students' attitudes toward teaching the English word stress patterns. The target group was 146 first year nursing students of the Faculty of Nursing who were studying English for Listening and Speaking during the first semester of academic year 2019. The researchers collected the data by using an English word stress pronunciation test and the attitude measurement form for the first year students toward teaching the English word stress patterns. The data were analyzed statistically by using mean, and standard deviation.

The findings of this study were as follow: 1) after teaching the English word stress patterns to students, the mean showed 66.25 with standard deviation 7.46 was higher than the mean of pre-test that showed 31.21 with standard deviation 11.29. And 2) the mean of students' attitudes toward teaching the English word stress patterns showed 4.78 with standard deviation 0.33 that was at the highest level. Moreover, the collected data indicated that the students could understand English word stress patterns that make them know how to stress each. This could make them improve their English pronunciation skills and use these patterns with unfamiliar words as well. Consequently, these students supported to teach the English word stress patterns to other students.

**Keywords:** Teaching English word stress Patterns, English Word stress patterns, English pronunciation skills

## บทนำ

ปัจจุบันเป็นยุคแห่งการสื่อสารเนื่องจากการสื่อสารภาษาจึงเข้ามามีบทบาทเพิ่มมากขึ้นเพื่อใช้ในการติดต่อพูดคุยกันและการจะติดต่อพูดคุยสื่อสารกันให้เข้าใจซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดีเราก็ควรจะพูดสื่อสารกันในภาษาเดียวกันและเป็นไปในทิศทางเดียวกันเช่นกัน ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นหนึ่งในหลาย ๆ ภาษาที่ถูกหยิบยกขึ้นมาใช้และถือได้ว่าเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกันอย่างหลากหลายมาก ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในสังคมไทยปัจจุบันและยิ่งผนวกกับเรากำลังจะพัฒนาประเทศ พัฒนาศักยภาพของประชากรทำให้เรายิ่งต้องตื่นตัวพัฒนาตนเองให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นเพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงจากแรงงานทักษะต่ำไปสู่แรงงานที่มีความรู้และทักษะที่สูงขึ้น ดังนั้นทุกสาขางานอาชีพก็ต้องพัฒนาตนเองด้วยและยิ่งเป็นอาชีพพยาบาลด้วยแล้ว การสื่อสารย่อมสำคัญมากเพราะงานพยาบาลต้องดูแลผู้ป่วยก็ย่อมต้องมีการพูดคุยสื่อสารกันและยิ่งยุคนี้เป็นยุคของโลกไร้พรมแดนด้วยแล้วเราก็มักพบเห็นผู้ป่วยที่เป็นชาวต่างชาติมากขึ้น ฉะนั้นการสื่อสารให้ได้ประสิทธิภาพก็ย่อมเป็นผลดีกับทั้งสองฝ่ายนั้นแต่อย่างไรก็ตาม ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยยังมีประสิทธิภาพที่ไม่ดีนักปัญหาที่พบได้อย่างหนึ่งคือ ผู้เรียนยังขาดทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง ซึ่งถ้าหากผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามหลักการใช้ของเจ้าของภาษาแล้วจะทำให้การสื่อสารนั้นเกิดประสิทธิภาพเป็นอย่างมากทั้งผู้ฟังและผู้พูดไม่เกิดข้อสงสัยซึ่งกันและกัน ผู้พูดไม่มีความกังวลในขณะที่พูด ทำให้การพูดนั้นเกิดความมั่นใจและสามารถพัฒนาทักษะการพูดให้ดียิ่งขึ้นด้วยดังที่บุญเลิศ วงศ์พรหม (2559) ได้กล่าวถึง Christopher Wright ซึ่งเป็นนักเขียนพิธีกร ครูสอนภาษาอังกฤษชื่อดัง (Chris Delivery) ที่ได้ให้ข้อคิดว่า "การเรียนภาษาอังกฤษมิใช่การเรียน (Learning) แต่มันคือการเลียนแบบ (Imitation) สังเกตเขาออกเสียงอย่างไร จากนั้นก็เลียนแบบ ออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด อย่าเขินอายที่จะพูด" ฉะนั้นการออกเสียงให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับเจ้าของภาษาจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งต่อการพูดคุยสื่อสารกัน

การออกเสียงคำจึงถือว่าเป็นเรื่องสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งการออกเสียงคำผิดแผกไปจากคำที่เจ้าของภาษาเขาใช้พูดกัน อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองคือไม่เข้าใจวิธีการออกเสียงคำหรือการเน้นเสียงหนักในคำทำให้ผู้ฟังเกิดการสับสน ดังที่ อัมพร พิมพิสาร (2562) ได้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการลงเสียงหนักเบาที่คำ แต่ภาษาไทยจะเน้นทุกคำต่างกันแค่ที่วรรณยุกต์เท่านั้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากสำหรับคนไทยใน

การออกเสียงภาษาอังกฤษ Stress เสียงมีความสำคัญมากเพราะบางคำ ถ้าเราลงเสียงหนักผิดที่ ก็จะเป็นอีกความหมายหนึ่งเลย เช่น คำว่า “present” ถ้าเป็นคำนามที่แปลว่าของขวัญ จะต้อง Stress ตรงพยางค์แรก /preznt/ แต่ถ้าเป็นกริยาที่แปลว่า นำเสนอ ต้อง Stress ตรงพยางค์ที่สอง /prɪ'zent/ ซึ่งมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับบัณฑิตา วิสเพ็ญ (2552) ที่กล่าวว่า คนไทยส่วนใหญ่เวลาออกเสียงภาษาอังกฤษจะเน้นทุกพยางค์ให้ชัดเจนเหมือนกับที่เราออกเสียงภาษาแม่ ภาษาไทยจัดว่าเป็น Syllable-timed language คือเป็นภาษาที่ออกเสียงเน้นหนักเท่ากันทุกพยางค์ในคำ ทำให้คนไทยส่วนใหญ่ใช้หลักการเดียวกันนี้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งยังไม่ค่อยถูกต้องนัก เช่น คำว่า “tiger” หลายคนคุ้นกับการออกเสียงว่า ไท เกอร์ จะเน้นหนักทั้งสองพยางค์ จริงๆแล้วคำนี้เจ้าของภาษาจะออกเสียงว่า /'taɪgə(r)/ จะเน้นเสียงหนักพยางค์แรก เพราะภาษาอังกฤษจัดได้ว่าเป็น Stress-timed language คือ จะออกเสียงเน้นหนักเฉพาะพยางค์ในคำ (Word stress) ส่วนพยางค์ที่ไม่เน้นเสียงหนักจะมีการลดเสียงสระและพดรวบรัดเหมือนพุดอยู่ในลำคอ

ปัญหาการออกเสียงเน้นหนักในคำเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ผู้วิจัยพบเห็นบ่อยครั้งมากในขณะจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าในขณะที่จัดการเรียนการสอนช่วงครึ่งเทอมแรกนักศึกษามีปัญหาเรื่องการออกเสียงโดยจะออกเสียงเท่ากันทุกพยางค์ในคำ หรือไม่ก็ออกเสียงเน้นหนักผิดพยางค์เมื่อฟังแล้วเกิดความสงสัยงงววย เมื่อผู้สอนย้อนถามกลับไปทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่มั่นใจในการพูดอีก เกิดความเขินอายกลัวการถูกล้อเลียนจึงส่งผลให้คะแนนสอบในครึ่งเทอมแรกของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (ฝ่ายทะเบียนวัดผล วิทยาลัยเชียงราย) จากข้อสังเกตนี้ทำให้ผู้วิจัยสอบถามเบื้องต้นพบว่านักศึกษาไม่เข้าใจว่าการออกเสียงเน้นหนักในคำ (Word stress) คืออะไร ไม่เข้าใจว่าพยางค์ (Syllable) ในแต่ละคำคืออะไรแล้วจะต้องออกเสียงเน้นหนักเบาในพยางค์ไหน อีกทั้งการออกเสียงเน้นหนักมีความสำคัญอย่างไรบ้าง มีผลกระทบอย่างไรต่อผู้ฟังและผู้พูด เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้นักศึกษาออกเสียงตามความเคยชินของตนเอง ไม่ได้สนใจความถูกต้องของการใช้ภาษาตามที่เจ้าของภาษาได้ใช้กัน ด้วยเหตุดังกล่าวนักวิจัยจึงต้องการแก้ไขปัญหานี้ด้วยการนำหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำภาษาอังกฤษของผู้เรียนซึ่งการออกเสียงเน้นหนักในคำได้อาจถูกต้องถือว่ามีความสำคัญมากในการสื่อสาร เพราะถ้าหากการออกเสียงคำไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้พูดไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเกิดการสับสนระหว่างผู้พูดและผู้ฟังจนอาจเป็นเหตุให้ผู้พูดเกิดความไม่มั่นใจและไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษอีกก็เป็นได้ อย่างที่มาร์เซล จิมมี (Marcel Jimmy, 2018) ได้กล่าวถึงความสำคัญ

ของการออกเสียงเน้นหนักในคำว่า เจ้าของภาษาเชื่อว่าการออกเสียงเน้นหนักในคำเป็นการบ่งชี้คำ ดังนั้นการออกเสียงเน้นหนักในคำไม่ถูกต้องตามรูปแบบสามารถนำไปสู่การสื่อสารที่ผิดพลาดได้ระหว่างผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งได้กล่าวไว้ทำนองเดียวกับไรแอน สปีคส์ (Ryane Speaks, 2016) ว่าการออกเสียงเน้นหนักในคำได้อย่างถูกต้องจะช่วยให้เจ้าของภาษาเข้าใจผู้พูดได้ดีขึ้น แต่ถ้าหากผู้พูดออกเสียงเน้นหนักในคำผิดพลาดทำให้ผู้ฟังเกิดการสับสนได้ ซึ่งก็มีความคล้ายคลึงกับเจตคติของ แอนนีแมรี (Annemarie, 2019) ที่กล่าวไว้ว่า การออกเสียงเน้นหนักในคำมีความสำคัญมาก ๆ เพราะการออกเสียงเน้นหนักผิดพลาดทำให้บางคนไม่เข้าใจสิ่งที่คุณกำลังพูดซึ่งหูของผู้ฟังกำลังรอฟังการออกเสียงเน้นหนักอยู่เพื่อช่วยให้พวกเขาได้ยินว่ากำลังพูดคำว่าอะไร ดังนั้นถ้าผู้พูดออกเสียงเน้นหนักผิดพลาดก็อาจทำให้พวกเขาได้ยินคำผิดหรืออาจจะไม่ใช่คำที่กำลังพูดเลย ด้วยเหตุผลดังกล่าวการวิจัยในครั้งนี้จึงต้องการให้ผู้เรียนได้เข้าใจหลักการออกเสียงและเล็งเห็นความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำเพื่อผู้เรียนจะสามารถพัฒนาการออกเสียงคำภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ

### สมมุติฐานของการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยหลังการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำสูงกว่าก่อนการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ
2. เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำอยู่ในระดับมาก

### ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 คณะพยาบาลศาสตร์ทั้งหมดที่เรียนในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 146 คน ซึ่งได้ดำเนินการขอจริยธรรมวิจัยในมนุษย์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว (CRC.IRB No. 022/2563)

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สัปดาห์หลังการสอบกลางภาคของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยได้มีการนัดหมายนักศึกษาทำการเรียนและเก็บข้อมูลการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำหลังเลิกเรียนเป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน (ทุกวันจันทร์และวันพฤหัสบดี) ในเวลา 16.30–18.30 น. วันละ 2 ชั่วโมง

3. รูปแบบคำศัพท์ที่ใช้ในแบบทดสอบในการศึกษาคำนี้แบ่งตามกฎการออกเสียงเน้นหนักในคำ 8 ข้อตามการเรียบเรียงของ ควิน งวญน์ (Quynh Nguyen, 2018) ซึ่งเป็นผู้สอนในสถาบันฟลูเอนท์ยู (FluentU) โดยการวิจัยในครั้งนี้ได้นำคำศัพท์มาแบ่งตามข้อ ข้อละ 10 คำรวมเป็น 80 คำ ดังนี้

3.1 คำนามและคุณศัพท์ที่มี 2 พยางค์ (Nouns and adjectives with two syllables) มีกฎว่าเมื่อเป็นคำนาม (คำที่อ้างถึงบุคคล สิ่งของ สถานที่หรือนามธรรม) หรือคำคุณศัพท์ (คำที่บอกลักษณะของคำนาม) ให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก เช่น table /teɪbəl/, scissors /ˈsɪzəz/, clever /ˈkleɪvə(r)/ เป็นต้น

3.2 คำกริยาและคำบุพบทที่มี 2 พยางค์ (Verbs and prepositions with two syllables) มีกฎว่าคำกริยา (คำที่อ้างถึงการกระทำ, บอกสภาพ) หรือ คำบุพบท (คำที่นำหน้าคำนาม, คำสรรพนาม, หรือคำกริยาที่เติม -ing และบอกความสัมพันธ์คำอื่นๆ หรือส่วนของประโยค) ให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สอง เช่น export /ɪkˈspɔːt/, aside /əˈsaɪd/ เป็นต้น

3.3 คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา (Words that are both a noun and a verb) มีกฎว่าถ้ากรณีที่เป็นคำนามให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก และถ้าเป็นคำกริยาให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สอง เช่น present /ˈpreznt/ (ของขวัญ) กับ present /prɪˈzent/ (นำเสนอ) เป็นต้น

3.4 คำ 3 พยางค์ที่ลงท้ายด้วย -er and -ly (Three syllable words ending in -er and -ly) มีกฎว่า ให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก เช่น quietly /ˈkwaɪətli/, manager /ˈmænɪdʒə(r)/ เป็นต้น

3.5 คำที่ลงท้ายด้วย -ic, -sion and -tion (Words ending in -ic, -sion and -tion) มีกฎว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สองนับจากท้ายมา เช่น photographic /fəʊtəˈɡræfɪk/, commission /kəˈmɪʃn/, creation /kriˈeɪʃn/ เป็นต้น

3.6 คำที่ลงท้ายด้วย -cy, -ty, -phy, -gy and -al (Words ending in -cy, -ty, -phy, -gy and -al) มีกฎว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สามนับจากท้ายมา เช่น logical /ˈlɒdʒɪkəl/, democracy /dɪˈmɒkrəsi/, commodity /kəˈmɒdəti/, photography /fəˈtɒɡrəfi/, psychology /saɪˈkɒlədʒi/ เป็นต้น

3.7 คำนามประสม (Compound nouns) มีกฎว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก เช่น football /f'ʊtbɔ:l/, keyboard /ki:bɔ:d/ เป็นต้น

3.8 คำคุณศัพท์ และคำกริยาประสม (Compound adjectives and verbs) มีกฎว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สอง เช่น old-fashioned /əʊld'fæʃnd/, understand /ʌndə'stænd/ เป็นต้น

## ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอนหลักการการออกเสียงเน้นหนักในคำ
2. ทำให้ทราบเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในเรื่องการฟังและการพูดภาษาอังกฤษต่อไป
4. ได้รูปแบบการฝึกทักษะที่พัฒนาการออกเสียงคำภาษาอังกฤษอีกวิธีหนึ่ง
5. ทำให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำ
6. ทำให้ผู้เรียนได้นำทักษะการออกเสียงนี้ไปใช้ต่อยอดในการพัฒนาการออกเสียงให้ดียิ่งขึ้น

## นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ คือ การนำหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงพยางค์ในแต่ละคำที่มีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งในคำที่ออกเสียงดังกว่า ยาวกว่าหรือชัดเจนกว่าพยางค์อื่นขึ้นอยู่กับชนิดของคำนั้นๆ ส่วนพยางค์ที่เหลือจะออกเป็นเสียงเบาหรือเพียงครึ่งเสียงเท่านั้น เช่น Economic ออกเสียงเป็น /i:kə'nɒmɪk/, Establish ออกเสียงเป็น /ɪ'stæblɪʃ/ เป็นต้น

2. หลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ คือ กฎของการออกเสียงเน้นหนักในคำซึ่งในการวิจัยนี้ได้ใช้กฎการออกเสียงเน้นหนักในคำ 8 ข้อตามการเรียงเรียงของ ควินญ์ (Quynh Nguyen)

3. ทักษะการออกเสียงคำภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการออกเสียงคำที่เกิดจากการเรียนรู้หลักการการพูดหรือแปลงเสียงคำในภาษาอังกฤษออกมาโดยใช้หลักการการออกเสียงที่ถูกต้องตามชนิดของคำนั้นซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงวิธีการแปลงเสียงนั้น ๆ ออกมา

## ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

### ลักษณะของการออกเสียงเน้นหนักในคำ

รูเบนส์ เฮเรเดีย (Rubens Heredia, 2018) ได้ให้ความหมายของการออกเสียงเน้นหนักในคำว่า เป็นการเน้นย้ำเฉพาะพยางค์หนึ่งในคำขณะออกเสียง คำในภาษาอังกฤษที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์เราไม่สามารถที่จะออกเสียงให้น้ำหนักเท่ากันทุกพยางค์ได้ ฉะนั้นแต่ละพยางค์ในหนึ่งคำจะมีการเน้นและไม่เน้นเสียง พยางค์ที่มีการออกเสียงเน้นหนักจะมีเสียงที่ดังกว่าพยางค์อื่น ตัวอย่างคือจะมีพลังลมออกมาจากปอดมากกว่าพยางค์อื่น หรืออาจจะเปล่งให้ยาวขึ้นหรือสูงขึ้น แต่ในขณะที่พยางค์ที่ไม่ได้ออกเสียงเน้นหนักไม่ต้องออกเสียงให้ชัดเจนเหมือนพยางค์อื่น ๆ ซึ่งก็มีความสอดคล้องกับมาร์เซล จิมมี่ (Marcel Jimmy, 2018) ให้ความหมายของการออกเสียงเน้นหนักในคำว่า แต่ละคำในภาษาอังกฤษมีการแบ่งออกเป็นพยางค์ คำสั้น ๆ เช่นคำว่า dog /dɒg/, car/kɑ(r)/, box /bɒks/ มีหนึ่งพยางค์หมายถึงแต่ละคำมีเพียงเสียงเดียวเท่านั้น คำว่า pretty /'prɪti/, quiet /'kwaɪət/, และ export /'ɪk'spɔ:t/ แบ่งออกเป็น 2 พยางค์ ดังนั้นจึงมีคำที่มี 3 พยางค์, 4 พยางค์, และ 5 พยางค์หรือมากกว่านั้น เช่น important /ɪm'pɔ:tnt/, realistic /ri:'ɪstɪk/ และ communication /kə'mju:nɪ'keɪʃn/ แต่ละพยางค์จำเป็นต้องออกเสียงแต่มีบางพยางค์เท่านั้นที่ออกเสียงเน้นหนักมากกว่าพยางค์อื่นขึ้นอยู่กับคำนั้น ๆ ซึ่งก็มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับสวาสดี พรธนา (2560) ได้สรุปการออกเสียงเน้นหนักในคำไว้ว่าเป็นการเน้นเสียงหนักในพยางค์ใดพยางค์หนึ่งของคำโดยผู้พูดจะออกเสียงแต่ละพยางค์ในหนึ่งคำให้มีความหนักเบาเสมอ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ถึงการออกเสียงเน้นหนักในแต่ละคำให้ถูกต้องและบันทึกตา วีสเพ็ญ (2552) ก็ได้ให้ความหมายการออกเสียงเน้นหนักในคำในทำนองเดียวกันว่า หมายถึง การออกเสียงพยางค์ที่กำหนดไว้ดังกว่า ยาวกว่า ชัดกว่าพยางค์อื่น ๆ

จากข้อมูลข้างต้น สรุปลักษณะของการออกเสียงเน้นหนักในคำได้ว่า คำในภาษาอังกฤษจะถูกแบ่งออกเป็นพยางค์ คำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์จะมีการแปลงเสียงหนักเบาของแต่ละพยางค์ไม่เท่ากันแต่จะมีเพียงพยางค์เดียวเท่านั้นที่มีการออกเสียงดังกว่า ยาวกว่า ชัดกว่าพยางค์

อื่น ๆ ซึ่งภาษาอังกฤษเรียกว่า “Stressed syllable” ส่วนพยางค์ที่ไม่ได้เน้นเสียงหนักเรียกว่า “Unstressed syllable”

### ความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำ

มาร์เซล จิมมี่ (Marcel Jimmy, 2018) ได้อธิบายความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในไว้ว่า การออกเสียงเน้นหนักมีผลกับเสียงสระในคำ ฉะนั้นการออกเสียงเน้นหนักของคำที่แตกต่างกันสามารถทำให้เสียงของคำมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เจ้าของภาษาเชื่อว่า การออกเสียงเน้นหนักเป็นการบ่งชี้คำ ดังนั้น การออกเสียงเน้นหนักผิดรูปแบบจะนำไปสู่การสื่อสารที่ผิดพลาดระหว่างผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา การมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการออกเสียงเน้นหนักจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้และจดจำการออกเสียงคำที่ถูกต้อง การมีความรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนักที่ถูกต้องจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการฟัง อีกทั้งการมีทักษะด้านการออกเสียงเน้นหนักที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสามารถสร้างความมั่นใจและสนุกในการได้สนทนาด้วย ซึ่งก็มีความสัมพันธ์กับควิน ญวน (Quynh Nguyen, 2018) ได้อธิบายความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำไว้ว่า เมื่อคุณออกเสียงทุกพยางค์ในหนึ่งคำหรือประโยคด้วยน้ำหนักและความยาวที่เท่ากันจะทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจคุณได้อย่างยากมาก เมื่อเป็นเช่นนี้การออกเสียงเน้นหนักในคำจึงมีความสำคัญมากต่อการพัฒนาการออกเสียงและการพูดของคุณให้เหมือนเช่นเจ้าของภาษา การมีความรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษจึงเป็นกุญแจในการพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งการพูดต่อเจ้าของภาษาและการฟังภาษาอังกฤษด้วย และยังสอดคล้องกับเอมมา แพธร์ (Emma Pathare, 2011) ได้อธิบายความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำไว้ว่า การออกเสียงเน้นหนักในคำผิดจะเปลี่ยนความหมายของคำได้ เช่น คำว่า desert /'dezə/ กับ dessert /dɪ'zɜ:z/ ซึ่งตัวแรกจะหมายถึงทะเลทราย ส่วนตัวหลังจะหมายถึงขนมหวาน ดังนั้นแล้วหากผู้พูดไม่เข้าใจเรื่องการออกเสียงเน้นหนักในคำทำให้ออกเสียงผิดเป็นเหตุให้ผู้ฟังเกิดความตะขิดตะขวงใจหรือไม่ก็ประหลาดใจซึ่งเป็นสิ่งกีดขวางการสื่อสารที่ดีได้

จากการอธิบายถึงความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำข้างต้นได้มองเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า การออกเสียงเน้นหนักในคำมีความสำคัญมากต่อการพูดสื่อสาร เพราะหากออกเสียงผิดอาจทำให้การสื่อสารซึ่งกันและกันเกิดความสับสนงวยงง ตะขิดตะขวงใจหรือไม่ก็ประหลาดใจ ทำให้เกิดการฟังที่เข้าใจยากจนนำไปสู่การสื่อสารที่ผิดพลาดได้ ดังนั้น การเรียนรู้เรื่องหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นสิ่งหนึ่งที่จะทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างผู้ฟังและผู้พูด และที่สำคัญหากผู้พูดออกเสียงเน้นหนักในคำได้อย่าง

ถูกต้องตามหลักที่เจ้าของภาษาได้ใช้พูดสื่อสารกันจะทำให้ผู้พูดเกิดความมั่นใจ สนุกกับการได้พูดโต้ตอบกัน และสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงได้ดียิ่งขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย

### **ลำดับขั้นในการสอนการออกเสียง**

ในการสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นการฟัง (Listening) ให้ผู้เรียนฟังเสียงคำที่ต้องการโดยฟังจาก Audio file หรือผู้สอนพูดเองโดยผู้สอนจะพูดซ้ำ ๆ สัก 3-4 ครั้ง

ขั้นการสังเกต (Recognition) ผู้สอนพูดหรือออกเสียงคำให้ผู้เรียนฟังและให้บอกว่าเป็นการเน้นเสียงหนักที่พยางค์ใดซึ่งอาจจะใช้การเคาะจังหวะร่วมด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเสียงหรือพยางค์ที่เปล่งออกมา

ขั้นการออกเสียง (Production) ในขั้นสุดท้าย ผู้สอนจะให้ผู้เรียนออกเสียงตาม ผู้เรียนจะได้ฝึกออกเสียงทั้งในคำเดี่ยวและคำที่มีหลายพยางค์โดยจะให้ผู้เรียนเขียนสัญลักษณ์ 0 แทนพยางค์ที่มีการออกเสียงเน้นหนัก และใช้สัญลักษณ์ o แทนพยางค์ที่ไม่ได้ออกเสียงเน้นหนักควบคู่ไปด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจยิ่งขึ้น

### **ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**

ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงเน้นหนักในคำซึ่งมีนักวิจัยหลายท่านจากหลากหลายประเทศได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยส่วนใหญ่แล้วการออกเสียงเน้นหนักในคำจะมีอิทธิพลกับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น งานวิจัยของ แดน หลิว (Dan Liu, 2017) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ต่อการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาจีนในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 70 คนโดยการให้อ่านออกเสียงคำพบว่า คำที่นักศึกษาออกเสียงเน้นหนักผิดมากที่สุดคือ คำที่มีสองและสามพยางค์ที่ต้องออกเสียงเน้นหนักในพยางค์แรก และที่สำคัญนักศึกษายังขาดความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงเน้นหนักในคำด้วย ท่านที่สองเป็นนักวิจัยจากประเทศนิวซีแลนด์คือ จอสลิน ฮาเวิร์ด (Jocelyn Howard, 2015) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง การเลือกกลวิธีในการเรียนรู้กฎการออกเสียงเน้นหนักในคำของผู้เรียนในโปรแกรม English for Academic Purposes (EAP) โดยการวิจัยได้ค้นพบว่าการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎการออกเสียงเน้นหนักทั้ง 3 ข้ออันประกอบด้วยคำที่ใช้บ่อย ๆ (frequency of word use), ระดับของการออกเสียงเน้นหนัก (degree of rule regularity), และการฝึกออกเสียงเน้นหนัก (degree of productivity) แล้วจะทำให้ผู้เรียนสามารถชี้ตำแหน่งพยางค์ที่ต้องออกเสียงเน้นหนักได้ในขณะที่ได้เจอคำใหม่ ๆ ในบทเรียน ผู้เรียนมีความฉลาดเกี่ยวกับหลักการออกเสียงคำ มีความคล่องตัวในพูดออกเสียง และจะได้คำศัพท์ที่เพิ่มพูนขึ้นเป็นอย่างมากด้วย ส่วนท่านที่สามเป็น

นักวิจัยจากประเทศอเมริกาชื่อโจนาธาน ไพเออเรล (Jonathan Pierrel, 2010) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาเครื่องมือสำหรับการสอนการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษซึ่งพบว่าการสอน โดยใช้กลวิธีการศึกษาโครงสร้างภายในคำและการเปลี่ยนรูปของคำ (Morphology) เป็นกลวิธี พื้นฐานสำหรับการสอนผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งผู้เรียนจะสามารถชี้ตำแหน่ง พยางค์ที่ออกเสียงเน้นหนักได้โดยกลวิธีนี้เหมาะกับผู้เรียนชั้นสูงที่ต้องการพัฒนาการออกเสียง งานวิจัยชิ้นนี้เป็นของนักวิจัยจากประเทศอินโดนีเซียชื่อเอ็ม โมเชียร์ แอมเมอร์ และวาลิด เอ็ม แอมเมอร์ (M. Mosheer Amer & Walid M. Amer, 2011) ที่ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของการสอนรูปแบบ การออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาอาหรับของมหาวิทยาลัยอิสลามแกซา (The Islamic University of Gaza) ประเทศอินโดนีเซีย พบว่า การสอนโดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎการ ออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการฝึกปฏิบัติจริงในการใช้ออกเสียง เน้นหนักในคำ แม้กระทั่งงานวิจัยที่ได้ศึกษาผู้เรียนในประเทศไทยเองก็พบผลการศึกษาที่ สอดคล้องกันเช่น ชูติมา พลันสังเกตุ (2559) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ข้อผิดพลาดในการออกเสียง เน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาด ต่อการออกเสียงเน้นหนักในคำที่มีสองพยางค์ นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักศึกษายังขาดความรู้เรื่อง การออกเสียงเน้นหนักในคำ รวมไปถึงงานวิจัยของรักษมน ยอดมิ่ง (2560) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การสอนออกเสียงภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา โดยพบผลการศึกษาว่า ครูส่วนใหญ่ขาดทักษะการเป็นต้นแบบที่ดีในการออก เสียงภาษาอังกฤษ ทำให้ขณะสอนนักเรียนไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงที่ถูกต้อง อย่างทันทีทันใด ประกอบกับนักเรียนไม่มั่นใจในการออกเสียง ขาดการฝึกฝน ไม่รู้วิธีการออก เสียงของคำศัพท์นั้นๆ โดยสรุปคือนักเรียนขาดทักษะความรู้พื้นฐานในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และงานวิจัยของวิฑูรา วินิยธรรม และสุชสรพร ศุภเศรษฐเสรี (2555) ที่ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่คลาดเคลื่อนและปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงของ นักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาออกเสียงเน้นหนักคลาดเคลื่อนมาก ที่สุด โดยมักจะเผลอเสียงเน้นหนัก หรือลงเสียง เน้นหนักผิดตำแหน่งมีการออกเสียงสระ คลาดเคลื่อนปานกลาง โดยเฉพาะสระเสียงยาวและสระเสียง ประสม และมีการออกเสียง พยัญชนะคลาดเคลื่อนน้อย 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ คลาดเคลื่อนดังกล่าว ได้แก่ นักศึกษาไทยขาดความรู้พื้นฐานด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ มีการออก เสียง ภาษาอังกฤษตามวรรณยุกต์และทำนองเสียงภาษาไทย ขาดความตั้งใจและความเคยชินในการพูด

โดยทำนองเสียงภาษาอังกฤษ ขาดการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และมีความวิตกกังวลมากไป ต่อการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเมื่อต้องสื่อสารด้วยวาจา

จากการศึกษาของนักวิจัยจากหลาย ๆ ประเทศข้างต้นได้ผลสอดคล้องกันอย่างน้อยหนึ่งว่าการมีความรู้เรื่องหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำและได้ฝึกปฏิบัติใช้จริงจะเป็นช่องทางหนึ่งที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะเรื่องการออกเสียงที่ถูกต้อง มีความคล่องตัว และสามารถพูดสื่อสารได้อย่างมั่นใจซึ่งงานวิจัยในครั้งนี้ก็ได้มุ่งหวังที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำเพื่อประโยชน์ในการพูดสื่อสารซึ่งกันและกัน

### วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) แบบ 1 กลุ่ม เปรียบเทียบผลก่อนและหลัง (One-group Pretest-posttest Design) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะพยาบาลศาสตร์ทั้งหมด ที่เรียนในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 146 คนซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการขอจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว (CRC.IRB No. 002/2563)

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สัปดาห์หลังการสอบกลางภาคของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง ทุกวันจันทร์และวันพฤหัสบดีตั้งแต่เวลา 16.30-18.30 น.

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

$$\frac{Q1 \quad X \quad Q2 - Q3}{5 \text{ สัปดาห์}} \quad (\text{สัปดาห์ที่ } 5)$$

Q1 หมายถึง การประเมินการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษก่อนการสอน

Q2 หมายถึง การประเมินการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษหลังการสอน

Q3 หมายถึง การประเมินเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ

X หมายถึง การสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ

จากสัญลักษณ์ข้างต้น Q1 หมายความว่าถึง ในสัปดาห์แรกครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้ทดสอบก่อน การสอนโดยให้นักศึกษาทุกคนทำการทดสอบการออกเสียงเน้นหนักในคำจากแบบทดสอบที่ กำหนดให้จำนวน 80 คำเป็นรายบุคคล จากนั้นผู้วิจัยจะทำการรวบรวมผลคะแนนก่อนการสอน แล้วบันทึกข้อมูล หลังจากทำการทดสอบผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ครั้งที่ 2 ต่อเนื่องมาจนถึงสัปดาห์ที่ 5 ครั้งที่ 9 โดยใช้สัญลักษณ์ X และในสัปดาห์ที่ 5 ครั้งที่ 10 ผู้วิจัย ทำการทดสอบผู้เรียนหลังการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำที่ ละบุคคล รวบรวม ผลคะแนนที่ได้และบันทึกข้อมูลแล้วให้ผู้เรียนทำแบบวัดเจตคติที่มีต่อการสอนหลักการออก เสียงเน้นหนักในคำ จำนวน 13 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยจะรวบรวมผลคะแนนที่ได้และบันทึกข้อมูล โดยใช้สัญลักษณ์ Q3 โดยมีรายละเอียดดังนี้

| สัปดาห์      | ชั่วโมง | กิจกรรม                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                       |
|--------------|---------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 1/ครั้งที่ 1 | 1       | ทดสอบก่อนการสอนโดยให้นักศึกษาทุกคนทำการทดสอบการออก เสียงเน้นหนักในคำจากแบบทดสอบที่กำหนดให้จำนวน 80 คำเป็น รายบุคคล ทั้งนี้ขณะที่ทำการออกเสียงแต่ละคำนักศึกษาจะต้อง เขียนสัญลักษณ์ O แทนพยางค์ที่มีการออกเสียงเน้นหนัก และเขียน สัญลักษณ์ o แทนพยางค์ที่ไม่ได้ออกเสียงเน้นหนักในแต่ละคำด้วย ผู้วิจัยจะทำการตรวจโดยจะนับคำที่ออกเสียงได้ตรงกับสัญลักษณ์ที่ นักศึกษาเขียนได้อย่างถูกต้องเท่านั้นและทำการรวบรวมผลคะแนน ก่อนการสอนแล้วบันทึกข้อมูล |
|              | 2       | 1. แนะนำหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ<br>2. บอกขั้นตอนในการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ<br>3. แนะนำกฎการออกเสียงเน้นหนักในคำทั้ง 8 ข้อตามการเรียบ เรียงของควิน ญวน์ (Quynh Nguyen)<br>4. ชี้แจงและแนะนำนักศึกษาหากอ่านคำภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้ หรือไม่สามารถแยกพยางค์ในแต่ละคำได้โดยการนำหลักการผสม เสียงแบบโฟนิกส์มาใช้                                                                                                                        |
| 1/ครั้งที่ 2 | 3       | 1. ทำการสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำ โดยเริ่มจากให้นักศึกษา รู้จักโครงสร้างพยางค์และนับจำนวนพยางค์ในแต่ละคำ                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                     |

| สัปดาห์      | ชั่วโมง | กิจกรรม                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                    |
|--------------|---------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
|              |         | <p>2. ทำการสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 1 ได้แก่ คำนามและคุณศัพท์ที่มี 2 พยางค์ (Nouns and adjectives with two syllables) มีกฎว่าเมื่อเป็นคำนาม (คำที่อ้างถึงบุคคล สิ่งของ สถานที่ หรือนามธรรม) หรือคำคุณศัพท์ (คำที่บอกลักษณะของคำนาม) ให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก เช่น scissors /'sɪzəz/, clever /'kleɪvə(r)/ เป็นต้น</p> <p>3. ฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ละคำทั้งคำนามและคำคุณศัพท์หลายๆ คำศัพท์ เพื่อให้แยกความต่างของเสียง และจดจำได้</p>                                                     |
|              | 4       | <p>1. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ O แทนพยางค์ที่มีการออกเสียงเน้นหนัก และใช้สัญลักษณ์ o แทนพยางค์ที่ไม่ได้ออกเสียงเน้นหนัก เช่น equal = O o, diet = O o เป็นต้น พร้อมทั้งฝึกการฟังเสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัด แยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ</p> <p>2. ฝึกแยกชนิดของคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียง คำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนัก ของคำศัพท์แต่ละคำ</p>                                                                              |
| 2/ครั้งที่ 3 | 5       | <p>1. ทำการสอนการอ่านออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 2 คือ คำกริยาและคำบุพบทที่มี 2 พยางค์ (Verbs and prepositions with two syllables) มีกฎว่าคำกริยา (คำที่อ้างถึงการกระทำ, บอกสภาพ) หรือ คำบุพบท (คำที่นำหน้าคำนาม, คำสรรพนาม, หรือคำกริยาที่เติม -ing และบอกความสัมพันธ์คำอื่นๆ หรือส่วนของประโยค) ให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สอง เช่น export /ɪk'spɔ:t/, between /bi'twi:n/ เป็นต้น</p> <p>2. ฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ละคำทั้งกริยาและคำบุพบทหลายๆ คำศัพท์ เพื่อให้แยกความต่างของเสียง และจดจำได้</p> |
|              | 6       | <p>3. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น exchange = o O, without = o O เป็นต้น พร้อมทั้งฝึกการฟัง</p>                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                        |

| สัปดาห์      | ชั่วโมง | กิจกรรม                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                  |
|--------------|---------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
|              |         | เสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัดแยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                               |
|              |         | 4. ฝึกแยกชนิดของคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนักของคำศัพท์แต่ละคำ                                                                                                                                                                                                                                                                                       |
| 2/ครั้งที่ 4 | 7       | 1. ทำการสอนการอ่านออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 3 คือคำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา (Words that are both a noun and a verb) มีกฎว่าถ้ากรณีที่เป็นคำนามให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก และถ้าเป็นคำกริยาให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สอง เช่น present n. /'preznt/ (ของขวัญ) กับ present v. /prɪ'zent/ เป็นต้น<br>2. ฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ละคำทั้งคำนามและคำกริยาหลายๆคำศัพท์ เพื่อให้แยกความต่างของเสียง และจดจำได้ |
|              | 8       | 3. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น export n. = 0 o, export v. = o 0 เป็นต้น พร้อมทั้งฝึกการฟังเสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัดแยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ<br>4. ฝึกแยกชนิดของคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนักของคำศัพท์แต่ละคำ                                                                                          |
| 3/ครั้งที่ 5 | 9       | 1. ทำการสอนการอ่านออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 4 คือคำ 3 พยางค์ที่ลงท้ายด้วย -er and -ly (Three syllable words ending in -er and -ly) มีกฎว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก เช่น quietly /'kwaɪətli/, manager/'maɪnɪdʒə(r)/ เป็นต้น<br>2. ฝึกออกเสียงคำศัพท์ 3 พยางค์ที่ลงท้ายด้วย -er and -ly หลายๆคำศัพท์ เพื่อให้แยกความต่างของเสียง และจดจำได้                                                                   |
|              | 10      | 3. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น orderly = 0 o o, gardener v. = 0 o o เป็นต้น พร้อมทั้งฝึกการ                                                                                                                                                                                                                                                                                         |

| สัปดาห์      | ชั่วโมง | กิจกรรม                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                               |
|--------------|---------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
|              |         | <p>ฟังเสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัดแยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ</p> <p>4. ฝึกแยกเสียงของคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนักของคำศัพท์แต่ละคำ</p>                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                       |
| 3/ครั้งที่ 6 | 11      | <p>1. ทำการสอนการอ่านออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 5 คือ คำที่ลงท้ายด้วย <i>-ic, -sion</i> and <i>-tion</i> (Words ending in <i>-ic, -sion</i> and <i>-tion</i>) ฝึกกว่าให้ออกเสียงเน้นที่พยางค์ที่สองนับจากท้ายมา เช่น <i>photographic</i> /fəʊtə'græfɪk/, <i>commission</i> /kə'mɪʃn/, <i>creation</i> /kri'eɪʃn/ เป็นต้น</p> <p>2. ฝึกออกเสียงคำศัพท์ทีละคำทั้งคำที่ลงท้ายด้วย <i>-ic, -sion</i> and <i>-tion</i> หลายๆ คำศัพท์ เพื่อให้แยกความต่างของเสียง และจดจำได้</p>                                                                                       |
|              | 12      | <p>3. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่ไม่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น <i>creation</i> = o O o, <i>commission</i> v. = o O o, และ <i>photographic</i> = o o O o เป็นต้น พร้อมทั้งฝึกการฟังเสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัดแยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ</p> <p>4. ฝึกแยกเสียงของคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนักของคำศัพท์แต่ละคำ</p>                                                                                                                                                                |
| 4/ครั้งที่ 7 | 13      | <p>1. ทำการสอนการอ่านออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 6 คือ คำที่ลงท้ายด้วย <i>-cy, -ty, -phy, -gy</i> and <i>-al</i> (Words ending in <i>-cy, -ty, -phy, -gy</i> and <i>-al</i>) ฝึกกว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สามนับจากท้ายมา เช่น <i>logical</i> /lɒdʒɪkəl/, <i>democracy</i> /dɪ'mɒkrəsi/, <i>commodity</i> /kə'mɒdətɪ/, <i>photography</i> /fə'tɒɡrəfi/, <i>psychology</i> /saɪ'kɒlədʒi/ เป็นต้น</p> <p>2. ฝึกออกเสียงคำศัพท์ทีละคำทั้งคำที่ลงท้ายด้วย <i>-cy, -ty, -phy, -gy</i> and <i>-al</i> หลายๆ คำศัพท์ เพื่อให้แยกความต่างของเสียง และจดจำได้</p> |

| สัปดาห์      | ชั่วโมง | กิจกรรม                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                           |
|--------------|---------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
|              | 14      | <p>3. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น democracy = o O o o, photography = o O o o, logical = O o o, commodity = o O o o, psychology = o O o o เป็นต้น พร้อมทั้งฝึกการฟังเสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัดแยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ</p> <p>4. ฝึกแยกเสียงของคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนักของคำศัพท์แต่ละคำ</p> |
| 4/ครั้งที่ 8 | 15      | <p>1. ทำการสอนการอ่านออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 7 คือ คำนามประสม (Compound nouns) มีกฎว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์แรก เช่น football /'fʊtbɔ:l/, keyboard /'ki:bɔ:d/ เป็นต้น</p> <p>2. ฝึกออกเสียงคำศัพท์หลายๆ คำเพื่อให้แยกความต่างของเสียงในแต่ละคำ และจดจำได้</p>                                                                                                                                       |
|              | 16      | <p>3. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น football = O o, keyboard = O o เป็นต้น พร้อมทั้งฝึกการฟังเสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัดแยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ</p> <p>4. ฝึกแยกเสียงพยางค์จากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนักของคำศัพท์แต่ละคำ</p>                                                                        |
| 5/ครั้งที่ 9 | 17      | <p>1. ทำการสอนการอ่านออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎข้อที่ 8 คือ คำคุณศัพท์ และคำกริยาประสม (Compound adjectives and verbs) มีกฎว่าให้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์ที่สอง เช่น old-fashioned /'əʊld'fæʃnd/, understand /'ʌndə'stænd/ เป็นต้น</p> <p>2. ฝึกออกเสียงคำศัพท์คำหลายๆ คำศัพท์ เพื่อให้แยกความต่างของเสียง และจดจำได้</p>                                                                                         |
|              | 18      | <p>3. ฝึกเขียนเสียงพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น old-fashioned = o O o, test-drive = o O เป็นต้น พร้อมทั้งฝึก</p>                                                                                                                                                                                                                                                                           |

| สัปดาห์       | ชั่วโมง | กิจกรรม                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                 |
|---------------|---------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
|               |         | การฟังเสียงและออกเสียง จากนั้นทำแบบฝึกหัดแยกเสียงพยางค์ในแต่ละคำ                                                                                                                                                                                                                                                                                                                        |
|               |         | 4. ฝึกแยกชนิดของคำจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำและเขียนสัญลักษณ์ที่ใช้แทนการออกเสียงเน้นหนักของคำศัพท์แต่ละคำ                                                                                                                                                                                                                                                      |
| 5/ครั้งที่ 10 | 19      | 1. ทบทวนการออกเสียงและฝึกฟังเสียงตามกฎทั้ง 8 ข้อ<br>2. ทำแบบฝึกหัดโดยการฝึกฟังเสียง ฝึกออกเสียง และเขียนสัญลักษณ์กำหนดพยางค์ที่มีการเน้นหนักในแต่ละคำโดยเป็นคำศัพท์ที่คละเคล้ากันทั้ง 8 ข้อ                                                                                                                                                                                             |
|               | 20      | 3. ทำการทดสอบนักศึกษาหลังการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำที่ละบุคคลโดยในขณะออกเสียงแต่ละคำให้เขียนสัญลักษณ์ควบคู่กันไปด้วย ผู้วิจัยจะนับคำที่ออกเสียงถูกต้องกับสัญลักษณ์ที่เขียนเท่านั้น จากนั้นผู้วิจัยจะรวบรวมผลคะแนนที่ได้และบันทึกข้อมูล<br>4. ให้นักศึกษาทำแบบวัดเจตคติที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ จำนวน 13 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยจะรวบรวมผลคะแนนที่ได้และบันทึกข้อมูล |

### เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 2 อย่าง ดังนี้

#### 1. แบบทดสอบการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษารูปแบบคำศัพท์ที่แบ่งตามกฎการออกเสียงเน้นหนักในคำ 8 ข้อตามการเรียบเรียงของ ควิน ญวงน์ (Quynh Nguyen) เพื่อกำหนดเนื้อหาในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ และศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำ จากนั้นออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนและจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน

1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงเน้นหนักในคำ รวมถึงการวัดและประเมินผล ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้ปรับเนื้อหา รูปแบบคำศัพท์ที่ใช้ในแบบทดสอบตามกฎการออกเสียงเน้นหนักในคำ 8 ข้อตามการเรียบเรียงของควิน งวายน (Quynh Nguyen) มาสร้างแบบทดสอบการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษโดยกำหนดคำศัพท์ข้อละ 10 คำ รวมทั้งหมดเป็น 80 คำ

1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ที่ 1.00

2. แบบประเมินเจตคติของนักศึกษา โดยการจัดทำแบบประเมินเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอน หลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี หลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินเจตคติ จากนั้นได้นำข้อมูลดังกล่าวมาสร้างแบบประเมินเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษจำนวน 13 ข้อซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (เต็มศักดิ์ สุขวิบูลย์, 2552) ได้แก่ มากที่สุด(5), ดีมาก(4), ปานกลาง(3), น้อย(2), และน้อยที่สุด(1)

2.2 นำแบบประเมินเจตคติตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.71 – 1

**การวิเคราะห์ข้อมูล**

1. การศึกษาในครั้งนี้ได้รวบรวมข้อมูลทั้งก่อนและหลังทำแบบทดสอบการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษจากการนับจำนวนคำที่ออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามกฎการออกเสียงเน้นหนักในคำทั้ง 8 ข้อตามการเรียบเรียงของควิน งวายน (Quynh Nguyen) โดยกำหนดคำศัพท์ข้อละ 10 คำ รวมทั้งสิ้น 80 คำของนักศึกษาทุกคนจำนวน 146 คน แล้วบันทึกข้อมูลดังมีตัวอย่างแบบทดสอบการออกเสียงเน้นหนักในคำ ดังนี้

**ตารางที่ 1** แสดงตัวอย่างแบบทดสอบการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ

| No. | Vocabulary    | Number of syllable | Symbol of syllable | Stressed syllable | Check |
|-----|---------------|--------------------|--------------------|-------------------|-------|
| 1   | Party n.      |                    |                    |                   |       |
| 2   | Power adj.    |                    |                    |                   |       |
| 3   | Control v.    |                    |                    |                   |       |
| 4   | Without prep. |                    |                    |                   |       |
| 5   | Silently adv. |                    |                    |                   |       |

2. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ t-test dependent หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบพัฒนาทักษะการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. ให้นักศึกษาทุกคนทำแบบประเมินเจตคติที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษจำนวน 13 ข้อ โดยใช้แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย, และน้อยที่สุด (เดิมศักดิ์ สุขวิบูลย์, 2552) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้จากข้อมูลมากำหนดช่วงคะแนนและแปลผลตามเกณฑ์ดังนี้ 4.51 – 5.00 (มากที่สุด), 3.51 – 4.50 (มาก), 2.51 – 3.50 (ปานกลาง), 1.51 – 2.50 (น้อย), 1.00 – 1.50 (น้อยที่สุด)

### สรุปผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะพยาบาลศาสตร์ มีผลการวิจัยดังนี้

1. ผลเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังได้รับการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักโดยการให้นักศึกษาแต่ละคนทำแบบทดสอบการออกเสียงจากการนับจำนวนคำที่ออกเสียงได้อย่างถูกต้องรวมทั้งสิ้นคนละ 80 คำ ปรากฏผล ดังนี้

**ตารางที่ 2** ผลการเปรียบเทียบพัฒนาทักษะการออกเสียงคำภาษาอังกฤษก่อนและหลังการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ

| คะแนน     | จำนวน | คะแนนเต็ม | ค่าเฉลี่ย | ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน |
|-----------|-------|-----------|-----------|----------------------|
| ก่อนเรียน | 146   | 80        | 31.21     | 11.29                |
| หลังเรียน | 146   | 80        | 66.25     | 7.46                 |

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำภาษาอังกฤษก่อนและหลังการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำแสดงให้เห็นว่าก่อนการสอนนักศึกษาได้คะแนนจากการนับคำที่อ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 31.21 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 11.29 แต่หลังจากที่มีการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ นักศึกษาสามารถอ่านออกเสียงคำได้อย่างถูกต้องโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 66.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 7.46 ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการสอน

พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาหลังจากได้รับการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการสอน

2. ผลการประเมินเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้รวบรวมสามารถสรุปผลได้ดังนี้

**ตารางที่ 3** ผลการประเมินเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ

| รายการ                                                                                                      | ค่าเฉลี่ย   | ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน | ระดับเกณฑ์       |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------|----------------------|------------------|
| <b>ด้านความรู้</b>                                                                                          |             |                      |                  |
| 1. นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจต่อกฎทั้ง 8 ข้อของการออกเสียงเน้นหนักในคำ                                    | 4.29        | 0.54                 | ดีมาก            |
| 2. นักศึกษาสามารถออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎแต่ละข้อ (ทั้ง 8 ข้อ) ได้                                         | 4.19        | 0.51                 | ดีมาก            |
| 3. นักศึกษามีพัฒนาการออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎแต่ละข้อได้ดีขึ้น                                             | 4.71        | 0.56                 | มากที่สุด        |
| 4. นักศึกษาสามารถนำการออกเสียงเน้นหนักในคำไปใช้ประโยชน์ได้กับการออกเสียงคำศัพท์อื่น ๆ ที่ไม่คุ้นเคย         | 4.95        | 0.21                 | มากที่สุด        |
| 5. นักศึกษาเห็นควรให้มีการสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำกับนักเรียนรุ่นต่อ ๆ ไป                                 | 5.00        | 0.00                 | มากที่สุด        |
| <b>เจตคติด้านความรู้ในภาพรวม</b>                                                                            | <b>4.63</b> | <b>0.37</b>          | <b>มากที่สุด</b> |
| <b>ด้านความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำ</b>                                                              |             |                      |                  |
| 1. นักศึกษาคิดว่าการออกเสียงเน้นหนักในคำมีผลกระทบต่อการสื่อสารกันหากออกเสียงผิด                             | 5.00        | 0.00                 | มากที่สุด        |
| 2. นักศึกษาคิดว่าการเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนักในคำจะช่วยให้เกิดความเข้าใจและจดจำการออกเสียงคำที่ถูกต้อง | 4.86        | 0.38                 | มากที่สุด        |

| รายการ                                                                                                                                                                 | ค่าเฉลี่ย   | ส่วนเบี่ยงเบน<br>มาตรฐาน | ระดับ<br>เกณฑ์   |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------|--------------------------|------------------|
| 3. นักศึกษาคิดว่าการมีความรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนักในคำที่ถูกต้องจะช่วยให้พัฒนาทักษะการฟังและการพูด                                                                 | 4.98        | 0.14                     | มากที่สุด        |
| 4. นักศึกษาคิดว่าการมีทักษะการออกเสียงเน้นหนักในคำที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสามารถพูดโต้ตอบได้อย่างมั่นใจและสนุกกับการได้พูดโต้ตอบกัน | 4.96        | 0.20                     | มากที่สุด        |
| 10. นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการสอนออกเสียงเน้นหนักในคำ                                                                                                                 | 4.99        | 0.12                     | มากที่สุด        |
| เจตคติด้านความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำในภาพรวม                                                                                                                  | 4.95        | 0.16                     | มากที่สุด        |
| <u>ดานบรรยายภาคการเรียน</u>                                                                                                                                            | 4.77        | 0.55                     | มากที่สุด        |
| 11. มีระยะเวลาที่เหมาะสมในการสอน                                                                                                                                       | 4.66        | 0.50                     | มากที่สุด        |
| 12. มีสื่อที่เหมาะสมในการสอน                                                                                                                                           | 4.66        | 0.50                     | มากที่สุด        |
| 13. จัดรูปแบบและเนื้อหาที่เหมาะสมในการสอน                                                                                                                              | 4.73        | 0.56                     | มากที่สุด        |
| เจตคติดานบรรยายภาคในภาพรวม                                                                                                                                             | 4.72        | 0.54                     | มากที่สุด        |
| <b>รวมทั้งสิ้น</b>                                                                                                                                                     | <b>4.78</b> | <b>0.33</b>              | <b>มากที่สุด</b> |

จากตารางที่ 3 ผลการประเมินเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษปรากฏค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.78 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุดโดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.33 เมื่อพิจารณาแยกแต่ละด้านพบว่า นักศึกษามีเจตคติด้านความรู้ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.63 ซึ่งอยู่ในระดับเกณฑ์มากที่สุดโดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.37 ในขณะที่ด้านความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำนักศึกษามีเจตคติต่อด้านนี้โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.95 อยู่ในระดับเกณฑ์มากที่สุดซึ่งมีส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานอยู่ที่ 0.16 และด้านบรรยากาศการเรียนรู้ในภาพรวม นักศึกษามีเจตคติต่อด้านนี้ ปรากฏค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.72 ซึ่งอยู่ในระดับเกณฑ์มากที่สุดเช่นกันโดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ที่ 0.54

## อภิปรายผล

จากผลการศึกษาข้างต้นมีประเด็นที่ควรอภิปรายดังนี้

1. การที่นักศึกษามีผลคะแนนค่าเฉลี่ยรวมของการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังการสอนเนื่องจากนักศึกษาได้ทราบและเข้าใจหลักการออกเสียงของแต่ละคำที่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำของกฎแต่ละข้อไม่ว่าจะเป็นหลักการออกเสียงคำนามและคุณศัพท์, คำกริยาและคำบุพบท, คำที่เป็นไวยากรณ์ทั้งคำนามและคำกริยา, คำ 3 พยางค์ ที่ลงท้ายด้วย *-er* และ *-ly*, คำที่ลงท้ายด้วย *-ic*, *-sion* และ *-tion*, คำที่ลงท้ายด้วย *-cy*, *-ty*, *-phy*, *-gy* และ *-al*, คำนามประสม, หรือคำคุณศัพท์และคำกริยาประสม จึงทำให้สามารถออกเสียงได้ดีขึ้น โกล่เคียงกับเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของแดน หลิว (Dan Liu, 2017) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ต่อการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาจีนในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 70 คนโดยการให้อ่านออกเสียงคำพบว่า คำที่นักศึกษาออกเสียงเน้นหนักผิดมากที่สุดคือ คำที่มีสองและสามพยางค์ที่ต้องออกเสียงเน้นหนักในพยางค์แรก และที่สำคัญนักศึกษายังขาดความรู้เกี่ยวกับหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำด้วย ซึ่งเชื่อมโยงกับงานวิจัยของธาน ธิ ธาน ดิอุ (Tran Thi Thanh Dieu, 2017) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ข้อผิดพลาดและการแก้ปัญหาการออกเสียงเน้นหนักของนักศึกษาเวียดนาม ได้พบผลการศึกษว่า จังหวะและหลักการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องการออกเสียงเน้นหนักให้แก่ผู้เรียนได้ รวมไปถึงงานวิจัย ชุตินา พลันสังเกต (2559) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ข้อผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดต่อการออกเสียงเน้นหนักในคำที่มีสองพยางค์ นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักศึกษายังขาดความรู้เรื่องหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ ผลของงานวิจัยนี้ก็ยังสัมพันธ์กับรักขมน ยอดมิ่ง (2560) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การสอนออกเสียงภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยพบผลการศึกษว่า ครูส่วนใหญ่ขาดทักษะการเป็นต้นแบบที่ดีในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ทำให้ขณะสอนนักเรียนไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงที่ถูกต้องอย่างทันทีทันใด ประกอบกับนักเรียนไม่มั่นใจในการออกเสียง ขาดการฝึกฝน ไม่รู้วิธีการออกเสียงของคำศัพท์

นั้นๆ โดยสรุปคือนักเรียนขาดทักษะความรู้พื้นฐานในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และงานวิจัยของวิฑูรา วินัยธรรม และสุซสรพร ศุภเศรษฐเสรี (2555) ที่ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ตลาดเคลื่อนและปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาออกเสียงเน้นหนักตลาดเคลื่อนมากที่สุด โดยมักจะไม่ลงเสียงเน้นหนัก หรือลงเสียง เน้นหนักผิดตำแหน่ง มีการออกเสียงสระตลาดเคลื่อนปานกลาง โดยเฉพาะสระเสียงยาวและสระเสียง ประสม และมีการออกเสียงพยัญชนะตลาดเคลื่อนน้อย 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตลาดเคลื่อนดังกล่าว ได้แก่ นักศึกษาไทยขาดความรู้พื้นฐานด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ มีการออก เสียงภาษาอังกฤษตามวรรณยุกต์และทำนองเสียงภาษาไทย ขาดความตั้งใจและความเคยชินในการพูด โดยทำนองเสียงภาษาอังกฤษ ขาดการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และมีความวิตกกังวลมากไป ต่อการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเมื่อต้องสื่อสารด้วยวาจา จากสิ่งที่ค้นพบได้จากงานวิจัยข้างต้นชี้ให้เห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าผู้เรียนยังมีปัญหาเรื่องการขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นผู้เรียนควรจะมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎการออกเสียงเน้นหนักในคำก่อนในเบื้องต้นจึงจะนำไปสู่ความเข้าใจและเพิ่มทักษะการออกเสียงที่ถูกต้องพร้อมทั้งควรให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้จริงเพื่อเพิ่มความเข้าใจและสามารถพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้นด้วย ซึ่งงานวิจัยในครั้งนี้จึงส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กฎการออกเสียงเน้นหนักในคำเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นให้ผู้เรียนได้มีความรู้ ความเข้าใจต่อหลักการออกเสียงของแต่ละคำก่อนจึงจะนำไปสู่การออกเสียงคำได้อย่างถูกต้องตามหลักที่เจ้าของภาษาได้ใช้พูดสื่อสารกัน

2. จากผลการศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำซึ่งพบว่านักศึกษามีเจตคติต่อการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.78 อยู่ในระดับเกณฑ์มากที่สุดซึ่งมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้โดยกำหนดไว้ที่ระดับมาก นอกจากนี้จากการรวบรวมข้อมูลพบว่า นักศึกษามีเจตคติที่สอดคล้องกันว่านักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจต่อกฎทั้ง 8 ข้อของการออกเสียงเน้นหนักในคำทำให้สามารถออกเน้นหนักในคำตามกฎแต่ละข้อ (ทั้ง 8 ข้อ) ได้จึงมีพัฒนาด้านการออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎแต่ละข้อได้ดีขึ้น และที่สำคัญนักศึกษายังสามารถนำการออกเสียงเน้นหนักในคำไปใช้ประโยชน์ได้กับการออกเสียงคำศัพท์อื่น ๆ ที่ไม่คุ้นเคยได้อีกด้วย และนักศึกษายังเห็นควรให้มีการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำกับนักศึกษารุ่นต่อ ๆ ไปด้วยซึ่งได้เชื่อมโยงกับงานทบทวนวรรณกรรมของ มาร์ติน เชคคิน (Martin Checklin, 2018) ในเรื่อง

อะไรบางอย่างในโลกที่เราควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียงเน้นหนักในคำซึ่งได้กล่าวถึงการออกเสียงเน้นหนักว่าคืออะไรและมีวิธีการสอนอย่างไรโดยกล่าวไว้ในตอนสรุปว่าผู้เรียนที่มีศักยภาพด้านการออกเสียงน้อยควรจะได้เรียนรู้หลักการออกเสียงเน้นหนักในคำเท่า ๆ กับการฝึกประสบการณ์ให้มากขึ้น และการเรียนรู้เรื่องการออกเสียงเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้ายที่ดีที่สุดในการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งผลการศึกษาของงานวิจัยนี้ก็ยังชี้ไปในทิศทางเดียวกับงานวิจัยของจอสลินเฮาเวิร์ด (Jocelyn Howard, 2015) จากมหาวิทยาลัยแคนเทอเบอรี (University of Canterbury) ประเทศนิวซีแลนด์ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเลือกกลวิธีในการเรียนรู้การออกเสียงเน้นหนักในคำของผู้เรียนในโปรแกรม English for Academic Purposes (EAP) โดยการวิจัยได้ค้นพบว่าการเรียนรู้การออกเสียงเน้นหนักในคำควรเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำก่อนต่อผู้เรียนในโปรแกรมนี้และการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้การออกเสียงเน้นหนักทั้ง 3 ข้ออันประกอบด้วยคำที่ใช้บ่อย ๆ (frequency of word use), กฎการออกเสียงเน้นหนัก (degree of rule regularity), และการฝึกออกเสียงเน้นหนัก (degree of productivity) แล้วจะทำให้ผู้เรียนสามารถชี้ตำแหน่งพยางค์ที่ต้องออกเสียงเน้นหนักได้ในขณะที่ได้เจอคำใหม่ ๆ ในบทเรียน ผู้เรียนมีความฉลาดเกี่ยวกับหลักการออกเสียงคำ มีความคล่องตัวในพูดออกเสียง และได้คำศัพท์ที่เพิ่มพูนขึ้นเป็นอย่างมากด้วย

สิ่งสำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่พบได้จากงานวิจัยนี้คือ นักศึกษาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำโดยเห็นด้วยกับผลกระทบที่เกิดจากการออกเสียงเน้นหนักผิดที่ซึ่งนักศึกษายังเห็นสอดคล้องกันอีกว่าการเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนักในคำจะช่วยให้เกิดความเข้าใจและจดจำการออกเสียงคำที่ถูกต้องซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดและยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสามารถพูดโต้ตอบได้อย่างมั่นใจและสนุกกับการได้พูดโต้ตอบกัน จากประเด็นดังกล่าวได้สอดคล้องกับมาร์เซล จิมมี่ (Marcel Jimmy, 2018) ที่ได้อธิบายความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำว่า การออกเสียงเน้นหนักมีผลกับเสียงสระในคำ ฉะนั้นการออกเสียงเน้นหนักของคำที่แตกต่างกันสามารถทำให้เสียงของคำมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เจ้าของภาษาเชื่อว่าการออกเสียงเน้นหนักเป็นการบ่งชี้คำ ดังนั้น การออกเสียงเน้นหนักผิดรูปแบบจะนำไปสู่การสื่อสารที่ผิดพลาดระหว่างผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา การมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการออกเสียงเน้นหนักจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้และจดจำการออกเสียงคำที่ถูกต้อง การมีความรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนักที่ถูกต้องจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการฟัง อีกทั้งการมีทักษะด้านการออกเสียงเน้นหนักที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสามารถสร้างความมั่นใจและสนุกในการได้สนทนาด้วย ซึ่งกล่าวไว้ทำนองเดียวกับควิน งามยน์ (Quynh

Nguyen, 2018) ที่ได้อธิบายความสำคัญของการออกเสียงเน้นหนักในคำไว้ว่า เมื่อคุณออกเสียงทุกพยางค์ในหนึ่งคำหรือประโยคด้วยน้ำหนักและความยาวที่เท่ากันจะทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจคุณได้ยากมาก เมื่อเป็นเช่นนี้การออกเสียงเน้นหนักในคำจึงมีความสำคัญมากต่อการพัฒนาการออกเสียงและการพูดของคุณให้เหมือนเช่นเจ้าของภาษา การมีความรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษจึงเป็นกุญแจในการพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งการพูดต่อเจ้าของภาษาและการฟังภาษาอังกฤษด้วย

## ข้อเสนอแนะ

### ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. อาจารย์ที่นำวิธีการสอนหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำไปใช้กับผู้เรียนต่างระดับกันควรคำนึงถึงความยากง่ายของคำศัพท์ด้วย
2. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน ควรให้ผู้เรียนทราบและเข้าใจหลักการออกเสียงของแต่ละเสียงก่อน ยกตัวอย่างคำศัพท์ที่หลากหลาย ฝึกการเปลี่ยนเสียง และฝึกจดจำและเขียนสัญลักษณ์ให้ถูกต้อง
3. ควรทบทวนบทเรียนทุกครั้งก่อนที่จะเริ่มเรียนการออกเสียงใหม่เพื่อช่วยเพิ่มความแม่นยำต่อการจดจำเสียงและสัญลักษณ์ของเสียงนั้น ๆ
4. ควรให้ผู้เรียนค้นหาคำศัพท์เพิ่มเติมและฝึกออกเสียงคำศัพท์ด้วยตนเอง หรือสร้างกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น ฝึกฟังเสียงจากเจ้าของภาษา ร้องเพลง ฟังเพลง หรือฝึกพูดโต้ตอบกัน เป็นต้น

### ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการออกเสียงเน้นหนักในคำที่มีความหลากหลายยิ่งขึ้นหรือให้นักศึกษาอ่านเป็นบทความสั้น ๆ เพื่อฝึกความคล่องตัวต่อการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษเนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาขั้นพื้นฐานของการออกเสียงเน้นหนักในคำตามกฎการออกเสียงทั้ง 8 ข้อตามการเรียบเรียงเดียวกับควิน ญวงน์ (Quynh Nguyen, 2018) ของสถาบันฟลูเอนยู (FluentU) เท่านั้น
2. ควรเลือกกลุ่มประชากรที่มีความหลากหลายยิ่งขึ้นเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างต่อพัฒนาทักษะการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ
3. การพัฒนาการออกเสียงเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนจึงจะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองและควรจะฝึกฝนแบบต่อเนื่อง

4. ต้องสร้างให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญออกเสียง ส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการออกเสียงที่ถูกต้อง เช่น หาริตีโอที่เกี่ยข้องกับออกเสียงแบบผิด ๆ ถูก ๆ ในขณะที่มีการสื่อสารกันมาให้ผู้เรียนได้ซึมเพื่อให้เกิดความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการออกเสียง

5. หาคำศัพท์ที่ใกล้เคียงกับศาสตร์ของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนที่เรียนสายสุขภาพควรจะเน้นคำศัพท์ด้านสุขภาพ เป็นต้น

## เอกสารอ้างอิง

เดิมศักดิ์ สุขวิบูลย์. (2552). **ข้อคำนึงในการสร้างเครื่องมือประเภทมาตรประมาณค่า**

(Rating Scale) เพื่องานวิจัย. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2561, ได้จาก

[ms.src.ku.ac.th/schedule/Files/2553/Oct/1217086.doc](https://ms.src.ku.ac.th/schedule/Files/2553/Oct/1217086.doc)

บุญเลิศ วงศ์พรหม. (2559). **ภาษาอังกฤษเด็กไทยไม่ก้าวหน้าปัญหาอยู่ที่ใคร?**

สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2562, ได้จาก

<https://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=45063&Key=hotnews>

บัณฑิตา วิสเพ็ญ. (2552). **การออกเสียงภาษาอังกฤษ (Pronunciation)**. สืบค้นเมื่อ 12

กรกฎาคม 2562, ได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/305578>

ฝ่ายทะเบียนวัดผล วิทยาลัยเชียงราย. (2562). สืบค้นเมื่อ 29 สิงหาคม 2562, ได้จาก

<http://49.231.174.4/registrar/home.asp>

รักษมน ยอดมิ่ง. (2560). **การสอนออกเสียงภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับ**

**ประถมศึกษาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา**. สืบค้นเมื่อ 14 สิงหาคม 2563, ได้

จาก <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/88743>

วิฑูรา วินัยธรรม และสุชสรพร ศุภเศรษฐเสรี. (2555). **การศึกษาการออกเสียง**

**ภาษาอังกฤษที่คลาดเคลื่อนและปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงของนักศึกษา**

**ไทยระดับปริญญาตรี**. สืบค้นเมื่อ 14 สิงหาคม 2563, ได้จาก [https://so05.tci-](https://so05.tci-thaijo.org/index.php/suedureasearchjournal/article/view/28332/0)

[thaijo.org/index.php/suedureasearchjournal/article/view/28332/0](https://so05.tci-thaijo.org/index.php/suedureasearchjournal/article/view/28332/0)

อัมพร พิมพ์สาร. (2562). **การ stress คำในภาษาอังกฤษ**. สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2562,

ได้จาก

[http://mcpswis.mcp.ac.th/html\\_edu/cgi-](http://mcpswis.mcp.ac.th/html_edu/cgi-)

[bin/mcp/main\\_php/print\\_informed.php?id\\_count\\_inform=27110](http://mcpswis.mcp.ac.th/html_edu/cgi-bin/mcp/main_php/print_informed.php?id_count_inform=27110)

- Annemarie. (2019). **What Exactly Is Word Stress in English and How Do I Use It?**. Retrieved on August 11, 2020, From <https://www.speakconfidentenglish.com/word-stress-in-english/>
- Amer, M. & Amer, W. (2011). **The Role of Explicit Instruction in English Word Stress Patterns in an EFL Arab University Context**. Retrieved on June 21, 2019, From [https://www.researchgate.net/publication/315795952\\_THE\\_ROLE\\_OF\\_EXPLICIT\\_INSTRUCTION\\_IN\\_ENGLISH\\_WORD\\_STRESS\\_PATTERNS\\_IN\\_AN\\_EFL\\_ARAB\\_UNIVERSITY\\_CONTEXT](https://www.researchgate.net/publication/315795952_THE_ROLE_OF_EXPLICIT_INSTRUCTION_IN_ENGLISH_WORD_STRESS_PATTERNS_IN_AN_EFL_ARAB_UNIVERSITY_CONTEXT)
- Checklin, M. (2018). **What in the world do we know about word stress? A review of what it is and how to teach it**. Retrieved on August 13, 2020, From [https://tesol.org.au/wp-content/uploads/2019/10/TiC\\_S3\\_martin\\_checklin.pdf](https://tesol.org.au/wp-content/uploads/2019/10/TiC_S3_martin_checklin.pdf)
- Heredia, R. (2018). **What is Word Stress?**. Retrieved on July 23, 2019 From <https://www.whatiselt.com/single-post/2018/08/03/What-is-Word-Stress>
- Howard, J. (2015). **A Research Informed Approach to Stress Rule Selection for English for Academic Purposes (EAP) Programmes**. Retrieved on June 13, 2019, From <https://pdfs.semanticscholar.org/1107/d9b30c14486a6cae9dc57e9cf252bcdcf3222.pdf>
- Jimmy, M. (2018). **The Importance of Word Stress (in the English Language)**. Retrieved on July 10, 2019, From <https://jimmysl.com/importance-word-stress/>
- Liu, D. (2017). **The Acquisition of English Word Stress by Mandarin EFL Learners**. Retrieved on June 13, 2019, From <https://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ1160997.pdf>
- Nguyen, Q. (2018). **8 English Word Stress Rules to Promote Clear Communication**. Retrieved on July 26, 2019, From <https://www.fluentu.com/blog/english/english-word-stress/>

Pathare, E. (2011). **Word Stress**. Retrieved on June 13, 2019, From

<https://www.teachingenglish.org.uk/article/word-stress>

Pierrel, J. (2010). **Developing Materials for Teaching Word Stress in English**.

Retrieved on June 13, 2019, From

[https://cardinalscholar.bsu.edu/bitstream/handle/123456789/193350/PierrelJ\\_2010-3\\_BODY.pdf?sequence=1&isAllowed=y](https://cardinalscholar.bsu.edu/bitstream/handle/123456789/193350/PierrelJ_2010-3_BODY.pdf?sequence=1&isAllowed=y)

Plansangket, C. (2016). **Word Stress Errors of Graduate Students in Thailand**.

Retrieved on June 13, 2019, From

[http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2016/TU\\_2016\\_5821040085\\_6950\\_4911.pdf](http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2016/TU_2016_5821040085_6950_4911.pdf)

Speaks, R. (2016). **Stressed Syllables (word stress) in English: Part 1**. Retrieved

on July 11, 2019, From <https://www.youtube.com/watch?v=BXs88kHdcNY>

Tran Thi Thanh Dieu. (2017). **Some English Stress Mistakes and Solutions – A**

**Phonetic Experimental Research on Vietnamese Students**. Retrieved on

August 11, 2020, From

[https://www.researchgate.net/publication/320423299\\_Some\\_English\\_Stress\\_Mistakes\\_and\\_Solutions\\_\\_A\\_Phonetic\\_Experimental\\_Research\\_on\\_Vietnamese\\_Students](https://www.researchgate.net/publication/320423299_Some_English_Stress_Mistakes_and_Solutions__A_Phonetic_Experimental_Research_on_Vietnamese_Students)